

.. anugItA ..

॥ अनुगीता ॥

अध्यायः १६

ज्

सभायां वसतोस्तस्यां निहत्यारीन्महात्मनोः ।

केशवार्जुनयोः का नु कथा समभवद्द्विज ॥ १ ॥

व्

कृष्णेन सहितः पार्थः स्वराज्यं प्राप्य केवलम् ।

तस्यां सभायां रम्यायां विजहार मुदा युतः ॥ २ ॥

ततः कं चित्सभोद्देशं स्वर्गोद्देशं समं नृप ।

यदृच्छया तौ मुदितौ जग्मतुः स्वजनावृतौ ॥ ३ ॥

ततः प्रतीतः कृष्णेन सहितः पाण्डवोऽर्जुनः ।

निरीक्ष्य तां सभां रम्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥ ४ ॥

विदितं ते महाबाहो सङ्ग्रामे समुपस्थिते ।

माहात्म्यं देवकी मातस्तच्च ते रूपमैश्वरम् ॥ ५ ॥

यत्तु तद्भवता प्रोक्तं तदा केशव सौहृदात् ।

तत्सर्वं पुरुषव्याघ्रं नष्टं मे नष्टचेतसः ॥ ६ ॥

मम कौतूहलं त्वस्ति तेष्वर्थेषु पुनः प्रभो ।

भवांश्च द्वारकां गन्ता नचिरादिव माधव ॥ ७ ॥

एवमुक्तस्ततः कृष्णः फल्गुनं प्रत्यभाषत ।

परिष्वज्य महातेजा वचनं वदतां वरः ॥ ८ ॥

श्रावितस्त्वं मया गुह्यं ज्ञापितञ्च सनातनम् ।

धर्मं स्वरूपिणं पार्थ सर्वलोकांश्च शाश्वतान् ॥ ९ ॥

अबुद्ध्वा यन्न गृह्णीथास्तन्मे सुमहदप्रियम् ।

नूनमश्रद्धानोऽसि दुर्मेधाश्चासि पाण्डव ॥ १० ॥

स हि धर्मः सुपर्याप्तो ब्रह्मणः पदवेदने ।

न शक्यं तन्मया भूयस्तथा वक्तुमशेषतः ॥ ११ ॥

परं हि ब्रह्म कथितं योगयुक्तेन तन्मया ।

इतिहासं तु वक्ष्यामि तस्मिन्नर्थे पुरातनम् ॥ १२ ॥

यथा तां बुद्धिमास्थाय गतिमग्यां गमिष्यसि ।

शृणु धर्मभृतां श्रेष्ठ गदतः सर्वमेव मे ॥ १३ ॥

आगच्छद्ब्राह्मणः कश्चित्स्वर्गलोकादरिन्दम ।

ब्रह्मलोकाच्च दुर्धर्षः सोऽस्माभिः पूजितोऽभवत् ॥ १४ ॥

अस्माभिः परिपृष्टञ्च यदाह भरतर्षभ ।

दिव्येन विधिना पार्थ तच्छृणुष्वविचारयन् ॥ १५ ॥

ब्र

मोक्षधर्मं समाश्रित्य कृष्ण यन्मानुपृच्छसि ।
भूतानामनुकम्पार्थं यन्मोहच्छेदनं प्रभो ॥ १६ ॥
तत्तेऽहं सम्प्रवक्ष्यामि यथावन्मधुसूदन ।
शृणुष्ववहितो भूत्वा गदतो मम माधव ॥ १७ ॥
कश्चिद्विप्रस्तपो युक्तः काश्यपो धर्मवित्तमः ।
आससाद द्विजं कं चिद्धर्माणामागतागमम् ॥ १८ ॥
गतागते सुबहुशो ज्ञानविज्ञानपारगम् ।
लोकतत्त्वार्थं कुशलं ज्ञातारं सुखदुःखयोः ॥ १९ ॥
जाती मरणतत्त्वज्ञं कोविदं पुण्यपापयोः ।
द्रष्टारमुच्चनीचानां कर्मभिर्देहिनां गतिम् ॥ २० ॥
चरन्तं मुक्तवत्सिद्धं प्रशान्तं संयतेन्द्रियम् ।
दीप्यमानं श्रिया ब्राह्म्या क्रममाणं च सर्वशः ॥ २१ ॥
अन्तर्धानगतिज्ञं च श्रुत्वा तत्त्वेन काश्यपः ।
तथैवान्तर्हितैः सिद्धैर्यान्तं चक्रधरैः सह ॥ २२ ॥
सम्भाषमाणमेकान्ते समासीनं च तैः सह ।
यदृच्छ्या च गच्छन्तमसक्तं पवनं यथा ॥ २३ ॥
तं समासाद्य मेधावी स तदा द्विजसत्तमः ।
चरणौ धर्मकामो वै तपस्वी सुसमाहितः ।
प्रतिपेदे यथान्यायं भक्त्या परमया युतः ॥ २४ ॥
विस्मितश्चाद्भुतं दृष्ट्वा काश्यपस्तं द्विजोत्तमम् ।
परिचारेण महता गुरुं वैद्यमतोषयत् ॥ २५ ॥
प्रीतात्मा चोपपन्नश्च श्रुतचारित्य संयुतः ।
भावेन तोषयच्चैनं गुरुवृत्त्या परन्तपः ॥ २६ ॥
तस्मै तुष्टः स शिष्याय प्रसन्नोऽथाब्रवीद्गुरुः ।
सिद्धिं परामभिप्रेक्ष्य शृणु तन्मे जनार्दन ॥ २७ ॥
विविधैः कर्मभिस्तात पुण्ययोगैश्च केवलैः ।
गच्छन्तीह गतिं मर्त्या देवलोकेऽपि च स्थितिम् ॥ २८ ॥
न क्व चित्सुखमत्यन्तं न क्व चिच्छाश्वती स्थितिः ।
स्थानाच्च महतो भ्रंशो दुःखलब्धात्पुनः पुनः ॥ २९ ॥
अशुभा गतयः प्राप्ताः कष्टा मे पापसेवनात् ।
काममन्युपरीतेन तृष्णया मोहितेन च ॥ ३० ॥
पुनः पुनश्च मरणं जन्म चैव पुनः पुनः ।
आहारा विविधा भुक्ताः पीता नानाविधाः स्तनाः ॥ ३१ ॥
मातरो विविधा दृष्टाः पितरश्च पृथग्विधाः ।

सुखानि च विचित्राणि दुःखानि च मयानघ ॥ ३२ ॥
 प्रियैर्विवासो बहुशः संवासश्चाप्रियैः सह ।
 धननाशश्च सम्प्राप्तो लब्ध्वा दुःखेन तद्धनम् ॥ ३३ ॥
 अवमानाः सुकष्टाश्च परतः स्वजनात्तथा ।
 शारीरा मानसाश्चापि वेदना भृशदारुणाः ॥ ३४ ॥
 प्राप्ता विमाननाश्चोग्रा वधबन्धाश्च दारुणाः ।
 पतनं निरये चैव यातनाश्च यमक्षये ॥ ३५ ॥
 जरा रोगाश्च सततं वासनानि च भूरिशः ।
 लोकेऽस्मिन्ननुभूतानि द्वन्द्वजानि भृशं मया ॥ ३६ ॥
 ततः कदा चिन्निर्वेदान्निकारान्निकृतेन च ।
 लोकतन्त्रं परित्यक्तं दुःखार्तेन भृशं मया ।
 ततः सिद्धिरियं प्राप्ता प्रसादादात्मनो मया ॥ ३७ ॥
 नाहं पुनरिहागन्ता लोकानालोकयाम्यहम् ।
 आ सिद्धेरा प्रजा सर्गादात्मनो मे गतिः शुभा ॥ ३८ ॥
 उपलब्धा द्विजश्रेष्ठ तथेयं सिद्धिरुत्तमा ।
 इतः परं गमिष्यामि ततः परतरं पुनः ।
 ब्रह्मणः पदमव्यग्रं मा तेऽभूदत्र संशयः ॥ ३९ ॥
 नाहं पुनरिहागन्ता मर्त्यलोके परन्तप ।
 प्रीतोऽस्मि ते महाप्राज्ञ ब्रूहि किं करवाणि ते ॥ ४० ॥
 यदीप्सुरुपपन्नस्त्वं तस्य कालोऽयमागतः ।
 अभिजाने च तदहं यदर्थं मा त्वमागतः ।
 अचिरात्तु गमिष्यामि येनाहं त्वामचूचुदम् ॥ ४१ ॥
 भृशं प्रीतोऽस्मि भवतश्चारित्रेण विचक्षण ।
 परिपृच्छ यावद्भवते भाषेयं यत्तवेप्सितम् ॥ ४२ ॥
 बहु मन्ये च ते बुद्धिं भृशं सम्पूजयामि च ।
 येनाहं भवता बुद्धो मेधावी ह्यसि काश्यप ॥ ४३ ॥

अध्यायः १७

वा

ततस्तस्योपसङ्गह्य पादौ प्रश्नान्सुदुर्वचान् ।
 पप्रच्छ तांश्च सर्वान्स प्राह धर्मभृतां वरः ॥ १ ॥

काज्यप

कथं शरीरं च्यवते कथं चैवोपपद्यते ।
 कथं कष्टाच्च संसारात्संसरन्परिमुच्यते ॥ २ ॥
 आत्मानं वा कथं युक्त्वा तच्छरीरं विमुञ्चति ।
 शरीरतश्च निर्मुक्तः कथमन्यत्प्रपद्यते ॥ ३ ॥

कथं शुभाशुभे चायं कर्मणी स्वकृते नरः ।
 उपभुङ्क्ते क्व वा कर्म विदेहस्योपतिष्ठति ॥ ४ ॥
 ब्र
 एवं सञ्चोदितः सिद्धः प्रश्नांस्तान्प्रत्यभाषत ।
 आनुपूर्व्येण वाष्णेय यथा तन्मे वचः शृणु ॥ ५ ॥
 सिद्ध
 आयुः कीर्तिकराणीह यानि कर्माणि सेवते ।
 शरीरग्रहणेऽन्यस्मिंस्तेषु क्षीणेषु सर्वशः ॥ ६ ॥
 आयुः क्षयपरीतात्मा विपरीतानि सेवते ।
 बुद्धिर्व्यावर्तते चास्य विनाशे प्रत्युपस्थिते ॥ ७ ॥
 सत्त्वं बलं च कालं चाप्यविदित्वात्मनस्तथा ।
 अतिवेलमुपाश्र्नाति तैर्विरुद्धान्यनात्मवान् ॥ ८ ॥
 यदायमतिकष्टानि सर्वाण्युपनिषेवते ।
 अत्यर्थमपि वा भुङ्क्ते न वा भुङ्क्ते कदा चन ॥ ९ ॥
 दुष्टान्नं विषमन्नं च सोऽन्योन्येन विरोधि च ।
 गुरु वापि समं भुङ्क्ते नातिजीर्णेऽपि वा पुनः ॥ १० ॥
 व्यायाममतिमात्रं वा व्यवायं चोपसेवते ।
 सततं कर्म लोभाद्वा प्राप्तं वेगविधारणम् ॥ ११ ॥
 रसातियुक्तमन्नं वा दिवा स्वप्नं निषेवते ।
 अपक्वानागते काले स्वयं दोषान्प्रकोपयन् ॥ १२ ॥
 स्वदोषकोपनाद्गोमं लभते मरणान्तिकम् ।
 अथ चोद्धन्धनादीनि परीतानि व्यवस्यति ॥ १३ ॥
 तस्य तैः कारणैर्जन्तोः शरीराच्च्यवते यथा ।
 जीवितं प्रोच्यमानं तद्यथावदुपधारय ॥ १४ ॥
 ऊष्मा प्रकुपितः काये तीव्रवायुसमीरितः ।
 शरीरमनुपर्येति सर्वान्प्राणान्गुणद्विवै ॥ १५ ॥
 अत्यर्थं बलवानूष्मा शरीरे परिकोपितः ।
 भिनत्ति जीव स्थानानि तानि मर्माणि विद्धि च ॥ १६ ॥
 ततः स वेदनः सद्यो जीवः प्रच्यवते क्षरन् ।
 शरीरं त्यजते जन्तुश्छिद्यमानेषु मर्मसु ।
 वेदनाभिः परीतात्मा तद्विद्धि द्विजसत्तम ॥ १७ ॥
 जातीमरणसंविग्नाः सततं सर्वजन्तवः ।
 दृश्यन्ते सन्त्यजन्तश्च शरीराणि द्विजर्षभ ॥ १८ ॥
 गर्भसङ्क्रमणे चापि मर्मणामतिसर्पणे ।
 तादृशीमेव लभते वेदनां मानवः पुनः ॥ १९ ॥
 भिन्नसन्धिरथ क्लेदमद्भिः स लभते नरः ।

यथा पञ्चसु भूतेषु संश्रितत्वं निगच्छति ।
 शैत्यात्प्रकुपितः काये तीव्रवायुसमीरितः ॥ २० ॥
 यः स पञ्चसु भूतेषु प्राणापाने व्यवस्थितः ।
 स गच्छत्यूर्ध्वगो वायुः कृच्छ्रान्मुक्त्वा शरीरिणम् ॥ २१ ॥
 शरीरं च जहात्येव निरुच्छवासश्च दृश्यते ।
 निरुष्मा स निरुच्छवासो निःश्रीको गतचेतनः ॥ २२ ॥
 ब्रह्मणा सम्परित्यक्तो मृत इत्युच्यते नरः ।
 स्रोतोभिर्नैर्विजानाति इन्द्रियार्थाञ्जशरीरभृत् ।
 तैरेव न विजानाति प्राणमाहारसम्भवम् ॥ २३ ॥
 तत्रैव कुरुते काये यः स जीवः सनातनः ।
 तेषां यद्यद्भवेद्युक्तं संनिपाते क्व चित्क्व चित् ।
 तत्तन्मर्म विजानीहि शास्त्रदृष्टं हि तत्तथा ॥ २४ ॥
 तेषु मर्मसु भिन्नेषु ततः स समुदीरयन् ।
 आविश्य हृदयं जन्तोः सत्त्वं चाशु रुणद्धि वै ।
 ततः स चेतनो जन्तुर्नाभिजानाति किं चन ॥ २५ ॥
 तमसा संवृतज्ञानः संवृतेष्वथ मर्मसु ।
 स जीवो निरधिष्ठानश्चाव्यते मातरिश्वना ॥ २६ ॥
 ततः स तं महोच्छवासं भृशमुच्छ्वस्य दारुणम् ।
 निष्क्रामन्कम्पयत्याशु तच्छरीरमचेतनम् ॥ २७ ॥
 स जीवः प्रच्युतः कायात्कर्मभिः स्वैः समावृतः ।
 अङ्कितः स्वैः शुभैः पुण्यैः पापैर्वाप्युपपद्यते ॥ २८ ॥
 ब्राह्मणा ज्ञानसम्पन्ना यथावच्छ्रुत निश्चयाः ।
 इतरं कृतपुण्यं वा तं विजानन्ति लक्षणैः ॥ २९ ॥
 यथान्ध कारे खद्योतं लीयमानं ततस्ततः ।
 चक्षुष्मन्तः प्रपश्यन्ति तथा तं ज्ञानचक्षुषः ॥ ३० ॥
 पश्यन्त्येवंविधाः सिद्धा जीवं दिव्येन चक्षुषा ।
 च्यवन्तं जायमानं च योनिं चानुप्रवेशितम् ॥ ३१ ॥
 तस्य स्थानानि दृष्टानि त्रिविधानीह शास्त्रतः ।
 कर्मभूमिरियं भूमिर्यत्र तिष्ठन्ति जन्तवः ॥ ३२ ॥
 ततः शुभाशुभं कृत्वा लभन्ते सर्वदेहिनः ।
 इहैवोच्चावचान्भोगान्प्राप्नुवन्ति स्वकर्मभिः ॥ ३३ ॥
 इहैवाशुभं कर्मा तु कर्मभिर्निरयं गतः ।
 अवाक्स निरये पापो मानवः पच्यते भृशम् ।
 तस्मात्सुदुर्लभो मोक्ष आत्मा रक्ष्यो भृशं ततः ॥ ३४ ॥
 ऊर्ध्वं तु जन्तवो गत्वा येषु स्थानेष्ववस्थिताः ।
 कीर्त्यमानानि तानीह तत्त्वतः संनिबोध मे ।

तच्छ्रुत्वा नैष्ठिकीं बुद्धिं बुध्येथाः कर्म निश्चयात् ॥ ३५ ॥
 तारा रूपाणि सर्वाणि यच्चैतच्चन्द्रमण्डलम् ।
 यच्च विभ्राजते लोके स्वभासा सूर्यमण्डलम् ।
 स्थानान्येतानि जानीहि नराणां पुण्यकर्मणाम् ॥ ३६ ॥
 कर्म क्षयाच्च ते सर्वे च्यवन्ते वै पुनः पुनः ।
 तत्रापि च विशेषोऽस्ति दिवि नीचोच्चमध्यमः ॥ ३७ ॥
 न तत्राप्यस्ति सन्तोषो दृष्ट्वा दीप्ततरां श्रियम् ।
 इत्येता गतयः सर्वाः पृथक्त्वे समुदीरिताः ॥ ३८ ॥
 उपपत्तिं तु गर्भस्य वक्ष्याम्यहमतः परम् ।
 यथावत्तां निगदतः शृणुष्ववहितो द्विज ॥ ३९ ॥

अध्यायः १८

ब्र

शुभानामशुभानां च नेह नाशोऽस्ति कर्मणाम् ।
 प्राप्य प्राप्य तु पच्यन्ते क्षेत्रं क्षेत्रं तथा तथा ॥ १ ॥
 यथा प्रसूयमानस्तु फली दद्यात्फलं बहु ।
 तथा स्याद्विपुलं पुण्यं शुद्धेन मनसा कृतम् ॥ २ ॥
 पापं चापि तथैव स्यात्पापेन मनसा कृतम् ।
 पुरोधाय मनो हीह कर्मण्यात्मा प्रवर्तते ॥ ३ ॥
 यथा कल्म समादिष्टं काममन्युसमावृतः ।
 नरो गर्भं प्रविशति तच्चापि शृणु चोत्तरम् ॥ ४ ॥
 शुक्रं शोणितसंसृष्टं स्त्रिया गर्भाशयं गतम् ।
 क्षेत्रं कर्मजमाप्नोति शुभं वा यदि वाशुभम् ॥ ५ ॥
 सौक्ष्म्यादव्यक्तभावाच्च न स क्व चन सज्जते ।
 सम्प्राप्य ब्रह्मणः कायं तस्मात्तद्ब्रह्म शाश्वतम् ।
 तद्वीजं सर्वभूतानां तेन जीवन्ति जन्तवः ॥ ६ ॥
 स जीवः सर्वगात्राणि गर्भस्याविश्य भागशः ।
 दधाति चेतसा सद्यः प्राणस्थानेष्ववस्थितः ।
 ततः स्पन्दयतेऽङ्गानि स गर्भश्चेतनान्वितः ॥ ७ ॥
 यथा हि लोहनिष्यन्दो निषिक्तो बिम्बविग्रहम् ।
 उपैति तद्वज्जानीहि गर्भे जीव प्रवेशनम् ॥ ८ ॥
 लोहपिण्डं यथा वह्निः प्रविशत्यभितापयन् ।
 तथा त्वमपि जानीहि गर्भे जीवोपपादनम् ॥ ९ ॥
 यथा च दीपः शरणं दीप्यमानः प्रकाशयेत् ।
 एवमेव शरीराणि प्रकाशयति चेतना ॥ १० ॥
 यद्यच्च कुरुते कर्म शुभं वा यदि वाशुभम् ।

पूर्वदेहकृतं सर्वमवश्यमुपभुज्यते ॥ ११ ॥
 ततस्तत्क्षीयते चैव पुनश्चान्यत्प्रचीयते ।
 यावत्तन्मोक्षयोगस्थं धर्मं नैवावबुध्यते ॥ १२ ॥
 तत्र धर्मं प्रवक्ष्यामि सुखी भवति येन वै ।
 आवर्तमानो जातीषु तथान्योन्यासु सत्तम ॥ १३ ॥
 दानं व्रतं ब्रह्मचर्यं यथोक्तव्रतधारणम् ।
 दमः प्रशान्तता चैव भूतानां चानुकम्पनम् ॥ १४ ॥
 संयमश्चानृशंस्यं च परस्वादान वर्जनम् ।
 व्यलीकानामकरणं भूतानां यत्र सा भुवि ॥ १५ ॥
 मातापित्रोश्च शुश्रूषा देवतातिथिपूजनम् ।
 गुरु पूजा घृणा शौचं नित्यमिन्द्रियसंयमः ॥ १६ ॥
 प्रवर्तनं शुभानां च तत्सतां वृत्तमुच्यते ।
 ततो धर्मः प्रभवति यः प्रजाः पाति शाश्वतीः ॥ १७ ॥
 एवं सत्सु सदा पश्येत्तत्र ह्येषा ध्रुवा स्थितिः ।
 आचारो धर्ममाचष्टे यस्मिन्सन्तो व्यवस्थिताः ॥ १८ ॥
 तेषु तद्धर्मनिक्षिप्तं यः स धर्मः सनातनः ।
 यस्तं समभिपद्येत न स दुर्गतिमाप्नुयात् ॥ १९ ॥
 अतो नियम्यते लोकः प्रमुह्य धर्मवर्त्मसु ।
 यस्तु योगी च मुक्तश्च स एतेभ्यो विशिष्यते ॥ २० ॥
 वर्तमानस्य धर्मेण पुरुषस्य यथातथा ।
 संसारतारणं ह्यस्य कालेन महता भवेत् ॥ २१ ॥
 एवं पूर्वकृतं कर्म सर्वो जन्तुर्निषेवते ।
 सर्वं तत्कारणं येन निकृतोऽयमिहागतः ॥ २२ ॥
 शरीरग्रहणं चास्य केन पूर्वं प्रकल्पितम् ।
 इत्येवं संशयो लोके तच्च वक्ष्याम्यतः परम् ॥ २३ ॥
 शरीरमात्मनः कृत्वा सर्वभूतपितामहः ।
 त्रैलोक्यमसृजद्ब्रह्मा कृत्स्नं स्थावरजङ्गमम् ॥ २४ ॥
 ततः प्रधानमसृजच्चेतना सा शरीरिणाम् ।
 यया सर्वमिदं व्याप्तं यां लोके परमां विदुः ॥ २५ ॥
 इह तत्क्षरमित्युक्तं परं त्वमृतमक्षरम् ।
 त्रयाणां मिथुनं सर्वमेकैकस्य पृथक्पृथक् ॥ २६ ॥
 असृजत्सर्वभूतानि पूर्वसृष्टः प्रजापतिः ।
 स्थावराणि च भूतानि इत्येषा पौर्विकी श्रुतिः ॥ २७ ॥
 तस्य कालपरीमाणमकरोत्स पितामहः ।
 भूतेषु परिवृत्तिं च पुनरावृत्तिमेव च ॥ २८ ॥
 यथात्र कश्चिन्मेधावी दृष्टात्मा पूर्वजन्मनि ।

यत्प्रवक्ष्यामि तत्सर्वं यथावदुपपद्यते ॥ २९ ॥
 सुखदुःखे सदा सम्यगनित्ये यः प्रपश्यति ।
 कायं चामेध्य सङ्घातं विनाशं कर्म संहितम् ॥ ३० ॥
 यच्च किं चित्सुखं तच्च सर्वं दुःखमिति स्मरन् ।
 संसारसागरं घोरं तरिष्यति सुदुस्तरम् ॥ ३१ ॥
 जाती मरणरोगैश्च समाविष्टः प्रधानवित् ।
 चेतनावत्सु चैतन्यं समं भूतेषु पश्यति ॥ ३२ ॥
 निर्विद्यते ततः कृत्स्नं मार्गमाणः परं पदम् ।
 तस्योपदेशं वक्ष्यामि याथातथ्येन सत्तम ॥ ३३ ॥
 शाश्वतस्याव्ययस्याथ पदस्य ज्ञानमुत्तमम् ।
 प्रोच्यमानं मया विप्र निबोधेदमशेषतः ॥ ३४ ॥

अध्यायः १९

ब्र

यः स्यादेकायने लीनस्तूष्णीं किं चिदचिन्तयन् ।
 पूर्वं पूर्वं परित्यज्य स निरारम्भको भवेत् ॥ १ ॥
 सर्वमित्रः सर्वसहः समरक्तो जितेन्द्रियः ।
 व्यपेतभयमन्युश्च कामहा मुच्यते नरः ॥ २ ॥
 आत्मवत्सर्वभूतेषु यश्चरेन्नियतः शुचिः ।
 अमानी निरभीमानः सर्वतो मुक्त एव सः ॥ ३ ॥
 जीवितं मरणं चोभे सुखदुःखे तथैव च ।
 लाभालाभे प्रियं द्वेष्ये यः समः स च मुच्यते ॥ ४ ॥
 न कस्य चित्संपृहयते नावजानाति किं चन ।
 निर्द्वन्द्वो वीतरागात्मा सर्वतो मुक्त एव सः ॥ ५ ॥
 अनमित्रोऽथ निर्बन्धुरनपत्यश्च यः क्व चित् ।
 त्यक्तधर्मार्थकामश्च निराकाङ्क्षी स मुच्यते ॥ ६ ॥
 नैव धर्मी न चाधर्मी पूर्वोपचितहा च यः ।
 धातुक्षयप्रशान्तात्मा निर्द्वन्द्वः स विमुच्यते ॥ ७ ॥
 अकर्मा चाविकाङ्क्षश्च पश्यज्जगदशाश्वतम् ।
 अस्वस्थमवशं नित्यं जन्म संसारमोहितम् ॥ ८ ॥
 वैराग्य बुद्धिः सततं तापदोषव्यपेक्षकः ।
 आत्मबन्धविनिर्मुक्तं स करोत्यचिरादिव ॥ ९ ॥
 अगन्ध रसमस्पर्शमशब्दमपरिग्रहम् ।
 अरूपमनभिज्ञेयं दृष्ट्वात्मानं विमुच्यते ॥ १० ॥
 पञ्च भूतगुणैर्हीनममूर्ति मदलेपकम् ।
 अगुणं गुणभोक्तारं यः पश्यति स मुच्यते ॥ ११ ॥
 विहाय सर्वसङ्कल्पान्बुद्ध्या शारीर मानसान् ।

शनैर्निर्वाणमाप्नोति निरिन्धन इवानलः ॥ १२ ॥
 विमुक्तः सर्वसंस्कारैस्ततो ब्रह्म सनातनम् ।
 परमाप्नोति संशान्तमचलं दिव्यमक्षरम् ॥ १३ ॥
 अतः परं प्रवक्ष्यामि योगशास्त्रमनुत्तमम् ।
 यज्ज्ञात्वा सिद्धमात्मानं लोके पश्यन्ति योगिनः ॥ १४ ॥
 तस्योपदेशं पश्यामि यथावत्तन्निबोध मे ।
 यैर्द्वारैश्चारयन्नित्यं पश्यत्यात्मानमात्मनि ॥ १५ ॥
 इन्द्रियाणि तु संहृत्य मन आत्मनि धारयेत् ।
 तीव्रं तप्त्वा तपः पूर्वं ततो योक्तुमुपक्रमेत् ॥ १६ ॥
 तपस्वी त्यक्तसङ्कल्पो दम्भाहङ्कारवर्जितः ।
 मनीषी मनसा विप्रः पश्यत्यात्मानमात्मनि ॥ १७ ॥
 स चेच्छक्नोत्ययं साधुर्योक्तुमात्मानमात्मनि ।
 तत एकान्तशीलः स पश्यत्यात्मानमात्मनि ॥ १८ ॥
 संयतः सततं युक्त आत्मवान्विजितेन्द्रियः ।
 तथायमात्मनात्मानं साधु युक्तः प्रपश्यति ॥ १९ ॥
 यथा हि पुरुषः स्वप्ने दृष्ट्वा पश्यत्यसाविति ।
 तथारूपमिवात्मानं साधु युक्तः प्रपश्यति ॥ २० ॥
 इषीकां वा यथा मुञ्जात्कश्चिर्निर्हृत्य दर्शयेत् ।
 योगी निष्कृष्टमात्मानं यथा सम्पश्यते तनौ ॥ २१ ॥
 मुञ्जं शरीरं तस्याहुरिषीकामात्मनि श्रिताम् ।
 एतन्निदर्शनं प्रोक्तं योगविद्भिरनुत्तमम् ॥ २२ ॥
 यदा हि युक्तमात्मानं सम्यक्पश्यति देहभृत् ।
 तदास्य नेशते कश्चित्त्रैलोक्यस्यापि यः प्रभुः ॥ २३ ॥
 अन्योन्याश्चैव तनवो यथेष्टं प्रतिपद्यते ।
 विनिवृत्य जरामृत्यू न हृष्यति न शोचति ॥ २४ ॥
 देवानामपि देवत्वं युक्तः कारयते वशी ।
 ब्रह्म चाव्ययमाप्नोति हित्वा देहमशाश्वतम् ॥ २५ ॥
 विनश्यत्स्वपि लोकेषु न भयं तस्य जायते ।
 क्लिश्यमानेषु भूतेषु न स क्लिश्यति केन चित् ॥ २६ ॥
 दुःखशोकमयैर्घोरैः सङ्गस्नेह समुद्भवैः ।
 न विचाल्येत युक्तात्मा निस्पृहः शान्तमानसः ॥ २७ ॥
 नैनं शस्त्राणि विध्यन्ते न मृत्युश्चास्य विद्यते ।
 नातः सुखतरं किं चिल्लोके क्व चन विद्यते ॥ २८ ॥
 सम्यग्युक्त्वा यदात्मानमात्मयेव प्रपश्यति ।
 तदैव न स्पृहयते साक्षादपि शतक्रतोः ॥ २९ ॥
 निर्वेदस्तु न गन्तव्यो युञ्जानेन कथं चन ।

योगमेकान्तशीलस्तु यथा युञ्जीत तच्छृणु ॥ ३० ॥
दृष्टपूर्वा दिशं चिन्त्य यस्मिन्सनिवसेत्पुरे ।
पुरस्याभ्यन्तरे तस्य मनश्चायं न बाह्यतः ॥ ३१ ॥
पुरस्याभ्यन्तरे तिष्ठन्यस्मिन्नावसथे वसेत् ।
तस्मिन्नावसथे धार्यं स बाह्याभ्यन्तरं मनः ॥ ३२ ॥
प्रचिन्त्यावसथं कृत्स्नं यस्मिन्कायेऽवतिष्ठते ।
तस्मिन्काये मनश्चार्यं न कथं चन बाह्यतः ॥ ३३ ॥
संनियम्येन्द्रियग्रामं निर्घोषि निर्जने वने ।
कायमभ्यन्तरं कृत्स्नमेकाग्रः परिचिन्तयेत् ॥ ३४ ॥
दन्तांस्तालु च जिह्वां च गलं ग्रीवां तथैव च ।
हृदयं चिन्तयेच्चापि तथा हृदयबन्धनम् ॥ ३५ ॥
इत्युक्तः स मया शिष्यो मेधावी मधुसूदन ।
पप्रच्छ पुनरेवेमं मोक्षधर्मं सुदुर्वचम् ॥ ३६ ॥
भुक्तं भुक्तं कथमिदमन्नं कोष्ठे विपच्यते ।
कथं रसत्वं व्रजति शोणितं जायते कथम् ।
तथा मांसं च मेदश्च स्नाय्वस्थीनि च पोषति ॥ ३७ ॥
कथमेतानि सर्वाणि शरीराणि शरीरिणाम् ।
वर्धन्ते वर्धमानस्य वर्धते च कथं बलम् ।
निरोजसां निष्क्रमणं मलानां च पृथक्पृथक् ॥ ३८ ॥
कुतो वायं प्रश्नसिति उच्छ्वसित्यपि वा पुनः ।
कं च देशमधिष्ठाय तिष्ठत्यात्मायमात्मनि ॥ ३९ ॥
जीवः कायं वहति चेच्चेष्टयानः कलेवरम् ।
किं वर्णं कीदृशं चैव निवेशयति वै मनः ।
याथातथ्येन भगवन्वक्तुमर्हसि मेऽनघ ॥ ४० ॥
इति सम्परिपृष्टोऽहं तेन विप्रेण माधव ।
प्रत्यब्रुवं महाबाहो यथा श्रुतमरिन्दम ॥ ४१ ॥
यथा स्वकोष्ठे प्रक्षिप्य कोष्ठं भाण्ड मना भवेत् ।
तथा स्वकाये प्रक्षिप्य मनो द्वारैरनिश्चलैः ।
आत्मानं तत्र मार्गेत प्रमादं परिवर्जयेत् ॥ ४२ ॥
एवं सततमुद्युक्तः प्रीतात्मा नचिरादिव ।
आसादयति तद्ब्रह्म यद्दृष्ट्वा स्यात्प्रधानवित् ॥ ४३ ॥
न त्वसौ चक्षुषा ग्राह्यो न च सर्वैरपीन्द्रियैः ।
मनसैव प्रदीपेन महानात्मनि दृश्यते ॥ ४४ ॥
सर्वतः पाणिपादं तं सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ।
जीवो निष्क्रान्तमात्मानं शरीरात्सम्प्रपश्यति ॥ ४५ ॥
स तदुत्सृज्य देहं स्वं धारयन्ब्रह्म केवलम् ।

आत्मानमालोकयति मनसा प्रहसन्निव ॥ ४६ ॥
 इदं सर्वरहस्यं ते मयोक्तं द्विजसत्तम ।
 आपृच्छे साधयिष्यामि गच्छ शिष्ययथासुखम् ॥ ४७ ॥
 इत्युक्तः स तदा कृष्ण मया शिष्यो महातपाः ।
 अगच्छत यथाकामं ब्राह्मणश्छिन्नसंशयः ॥ ४८ ॥
 वा
 इत्युक्त्वा स तदा वाक्यं मां पार्थ द्विजपुङ्गवः ।
 मोक्षधर्माश्रितः सम्यक्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ४९ ॥
 कच्चिदेतत्त्वया पार्थ श्रुतमेकाग्रचेतसा ।
 तदापि हि रथस्थस्त्वं श्रुतवानेतदेव हि ॥ ५० ॥
 नैतत्पार्थ सुविज्ञेयं व्यामिश्रेणेति मे मतिः ।
 नरेणाकृत सञ्ज्ञेन विदग्धेनाकृतात्मना ॥ ५१ ॥
 सुरहस्यमिदं प्रोक्तं देवानां भरतर्षभ ।
 कच्चिन्नेदं श्रुतं पार्थ मर्त्येनान्येन केन चित् ॥ ५२ ॥
 न ह्येतच्छ्रोतुमर्होऽन्यो मनुष्यस्त्वामृतेऽनघ ।
 नैतदद्य सुविज्ञेयं व्यामिश्रेणान्तरात्मना ॥ ५३ ॥
 क्रियावद्भिर्हि कौन्तेय देवलोकः समावृतः ।
 न चैतदिष्टं देवानां मर्त्यै रूपनिवर्तनम् ॥ ५४ ॥
 परा हि सा गतिः पार्थ यत्तद्ब्रह्म सनातनम् ।
 यत्रामृतत्वं प्राप्नोति त्यक्त्वा दुःखं सदा सुखी ॥ ५५ ॥
 एवं हि धर्ममास्थाय योऽपि स्युः पापयोनयः ।
 स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ ५६ ॥
 किं पुनर्ब्राह्मणाः पार्थ क्षत्रिया वा बहुश्रुताः ।
 स्वधर्मरतयो नित्यं ब्रह्मलोकपरायणाः ॥ ५७ ॥
 हेतुमच्चैतदुद्दिष्टमुपायाश्चास्य साधने ।
 सिद्धेः फलं च मोक्षश्च दुःखस्य च विनिर्णयः ।
 अतः परं सुखं त्वन्यत्किं नु स्याद्भरतर्षभ ॥ ५८ ॥
 श्रुतवाञ्छ्रद्धानश्च पराक्रान्तश्च पाण्डव ।
 यः परित्यजते मर्त्यो लोकतन्त्रमसारवत् ।
 एतैरुपायैः स क्षिप्रं परां गतिमवाप्नुयात् ॥ ५९ ॥
 एतावदेव वक्तव्यं नातो भूयोऽस्ति किं चन ।
 षण्मासान्नित्ययुक्तस्य योगः पार्थ प्रवर्तते ॥ ६० ॥

॥ इति अनुगीता समाप्ता ॥

Adhyaya numbers 16-19 in shAntiparva, Mahabharata critical edition

(Bhandarkar Oriental Research Institute BORI).
In Kinjavadekar's edition they are 16-19.

Sunder Hattangadi (sunderh at hotmail.com)

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

Last updated October 3, 2010

<http://sanskritdocuments.org>